

мисъл непрестанно дълбаеше челото му. По едно време той скочи и седна на леглото си.

Какво щеше да бъде, ако той сам заминеше да Рим? Нима злобните съседни държази щяха да посегнат и на него? Да, да, това беше нова прекрасна мисъл. Той се усмихна в полумрака. После чу как Целгуба се прибра в стаята си. Под прозореца минаваха една по една тежките кочи на болярските семейства. Конски тропот звучно ехтеше по каменните плочи.

Той отново се замисли. Защо да не посегнат и на него? Какво може да ги спре? И камата и отровата щяха да дойдат на помощ, ако трябваше да се премахне умразният и опасен българин. Не, невъзможно беше. А България нямаше да види мирни дни докато не получи законно признание. Той тежко въздъхна и затвори очи. Лека-полека дрямка склони умореното му чело и той видя ~~брата си~~ Асена, млад, хубав и засмян, как иде към него с разгърнати ръце. Калоян го изгледа смаян. След това огромна радост стопли сърцето му и той се спусна да прегърне брата си. Но вместо него видя пред себе си Мария. С дълги разплетени коси и искрящ венец на главата. "Марио, ~~ка~~ попита той цял разтреперан, * кога си дойде? Защо не беше тази сутрин на празненството?" Той я улови за ръката и тръгна с нея през някаква широка морава, наkitена с едри благоуханни цветя. ^{Все} ~~Вече~~ не му се вярваше, че Мария е тук при него и силно стискахе ръката ѝ, за да не я загуби отново. Внезапно остра болка прокиза сърцето му. Смътно през съзнанието му мина мисълта, че това ^е ~~и~~ само сън. Неизказана тревога притисна гърдите му, той почна да се мота в леглото си и да вика. Изведнъж той отвори очи и видя пред себе си лицето на своя верен войскар Манас.

— Господарю, господарю, — викаше той наведен над него — пристигнал е пратеник ^{от} ~~от~~ папата!

Царят скочи и го изгледа като безумен. И това ли беше сън?